

Téli reggel

Egy téli napon egykedvűen bambultam ki az ablakon. Pedig szép volt a reggel. Nagyon szép. Mondjuk nem is a tájra haragudtam, hanem a szüleimre, akiknek el kellett menniük dolgozni. Meg persze az öcsimre, Marcira. Miért kell neki ilyennek

lenni? Mások ennyi idősen a számítógép előtt ültek, ő pedig ki akart menni szánkózni. Igazából hóembert is szeretett volna építeni. Most komolyan? Azt hiszi, minden róla szól?! Hóembert legutoljára oviban építettem, ő meg 10 évesen is azt akar. Kissé ingerülten közöltem vele: Szó sem lehet hóemberről! Ezt már nem mondtam, de ilyenkor szerintem a legjobb egy bögre forró csokival összehúzni magamon a takarót, és hagyni, hogy átjárjon a meleg...

Újra az utcánkra fordítottam a tekintetem. Igazából tényleg festői volt. Nagy, kövér hópelyhek szállingóztak lefelé elvétele a szürke égből, és a fák ágain néhány cinke ugrándozott, élelmet keresve a túléléshez. Kellett nekik itt maradni. A legtöbb madár elhúzza a csíkot télire. Éjszaka is esett már a hó, ami porcukorként fedte be a fánk-házak tetejét.

Úgy ettem volna most egy fánkot.... De nem, nem süthetek, mert nekem ki kell mennem a fagyos, csúszós utakra, és szórakoztatnom kell a drága öcsikémet. Szombat van, hagyjanak már békén! Ilyenkor még aludni szoktam, mint minden

normális ember, a hideget meg egyszerűen ki nem állhatom. Forró csoki és fánk... szép álom volt.

Miközben a téli kabátomat húztam, amiben nem mellesleg eszméletlen dagadtnak tűntem, Marci értelmetlen fecsegését kellett hallgatnom. Olyanokról áradozott, hogy majd a szánkó, amit én húzok, olyan lesz, mint a Télapóé. Komolyan, még azzal sincs tisztában, hogy a Mikulás szánja repül... Na és azt képzelem, hogy én valami igavonó állat vagyok, akit befoghat a szán elé? Ennyi belső monológ alatt sikeresen felvettem a bakancsomat is, amire eddig nagyon vigyáztam, most meg mehettem benne a koszos domboldalra! Éljen, ennyit a kedvenc cipőmről.

Kis idő múlva gyászos képpel húztam Marcit az utcánkban. Körülöttünk az összes ember vidáman nevetett. Egyesek kezében ott volt az áhított forró csoki és fánk a vásárról. A látvány még inkább felingerelt és magamban fortyogtam. Nem hiszem el, Marci negyedikes, most lett tíz éves! Csak el tudja húzni a szánkót a domboldalig, onnan meg csak lecsúszik egyedül!!! Miért kellek ehhez pont én?

Egyre jobban belesüppedtem a "senkit se érdekel, hogy mi van velem" érzésbe, és elkeseredésemben és dühömben egy erősebbet rántottam a szánkón, de az megakadt. Én viszont megcsúsztam, és sikerült egy jó nagyot esnem. A kezemet magam elé kaptam, hogy ne az arcomra essek, de hirtelen éles fájdalom hasított a csuklómba.

Marci ijedten lépett mellém, én pedig már ki voltam akadva mindenre és mindenkire, de leginkább rá. Szóval az eséstől és a hidegtől könnyes szemekkel az összes dühömet, keserűségemet és fájdalmamat összesűrítve rázúdítottam.

Egyszerűen annyira elegendem volt... Hogy ez mind Marci hibája, miatta kellett kijönnöm erre a borzalmas helyre!!

Nem tudom, hogyan kerültünk a balesetire, de anyáék nem maradhattak, Marci viszont igen. Mondjuk pont rá nem volt szükségem... Senkire sem volt szükségem. Egy törött csuklóra sem volt szükségem. De Marcira sem... Egyszer rám nézett, és vett egy nagy levegőt, hogy mondjon valamit, de egy pillantással beléfojtottam a szót. Nem érdekelt, mit akart összehordani. Mentegetőzhetne, csak most *valamiért* nem volt hozzá gyomrom.

Nagy volt a sürgés-forgás, rengeteg baleset történt a lefagyott utak miatt. A csuklóm egy idő után már kegyetlenül hasogatott, ellilult, és lassan teljesen bedagadt. Ráadásul hiába volt rajtam kabát, teljesen átfagytam, és magamat átkarolva remegtem. Már azon a ponton voltam, hogy mindjárt elsírom magam, mert senki, de senki nem foglalkozott velem három órája, amikor Marci hirtelen bátorítóan megszorította az ép kezem.

Már nyitottam volna a számat, hogy jól legorombítsam, amikor megláttam a szemét, ami annyira hasonlított rám. A szemét, ami most csordultig volt féltéssel és... igen, félelemmel. Mitől félhet? -kérdeztem magamban, de akkor hirtelen rájöttem. Tőlem fél, hogy én mit fogok mondani. Kicsit megszédültem. Hogy nem vettem észre, hogy csak segíteni akar? Hogy lehettem ekkora bunkó?! Ő nem tehetett semmiről... Marci

félénken nézett rám, és annyira törékeny és kicsi volt, hogy nem tudtam mást csinálni, csak rámosolyogtam. És most már készen álltam bocsánatot kérni.

Egy téli napon mosolyogva néztem ki az ablakon. Marci sürgetett, hogy menjünk már ki szánkózni, most ő lesz a "rénszarvas", de én még gyorsan kinéztem a fehérbe öltözött tájra. Szép volt a reggel. Gyönyörű. A cinkék elégedetten csipegették a magokat a földről,

amiket még régebben szórtam ki nekik oda. A hóemberünk Marcival kicsit csálén állt, de még büszkén mosolygott az utcán lézengő emberekre.

Szóval, csodálatos volt a reggel. De tényleg. Éjszaka is esett már a hó, ami porcukorként fedte be a fánk-házak tetejét.

Még jó, hogy előző nap sütöttem fánkot...

